

[Agerschou]

i både fortid, nutid og fremtid; men vi går også ind for faste ydelser, fordi skiftende regeringer lige siden bistanndslovens ikrafttræden har været overraskende enige om at gøre kontanthjælpsafsnittet i bistanndsloven så indviklet og kompliceret som overhovedet muligt. Umiddelbart virker det, som om enhver socialminister siden 1976 med respekt for sig selv har følt sig forpligtet til at sætte nogle ekstra sætninger på diverse kontanthjælpsparagraffer og helst flere gange om året. Resultatet er, at kontanthjælpsafsnittet med den tilhørende strøm af kaotiske ministerielle cirkulærer ligner en jungle efter regntiden, så ingen efterhånden er i stand til at gennemskue reglerne.

Vi er altså interesserede i, at der bliver gennemført en model med faste ydelser, men det ville efter vores opfattelse have været praktisk, hvis socialministeren som før nævnt havde taget højde for de problemer, man havde været ude for i forsøgskommunerne. F.eks. står det klart, at grundydelsen til unge og enlige – de sidste specielt efter 9 måneder – er for lav. Det medfører, at det er umuligt for de pågældende ud af grundydelsen at betale fagforenings- og A-kassekontingent, og det kan da ikke være et socialpolitisk formål for socialministeren.

Endvidere har ministeren fundet på at indføre dimittendsatsen i sit lovforslag. Efter forsøgsreglerne var det arbejdsmarkedets mindsteløn, der blev anvendt som hidtidigt levestandard, hvis ikke der tidligere havde været indkomst. Nu foreslår socialministeren dimittendsatsen anvendt i stedet for, og den er ca. 900 kr. lavere. Det bliver ikke sjovt for dem, der kommer ud for det, og specielt mener vi, at en række enlige forsørgere vil blive hårdt ramt.

Der er mange nye problemer i ministerens lovforslag, og så sker der det, at der opstår mange problemer i praksis, som socialministeren med sit forslag ikke rører ved. Der bliver meget at opklare under udvalgsarbejdet, og det vil SF love at bidrage til. Vi regner med, at udvalgsarbejdet bliver både langvarigt og grundigt.

Aase Olesen (RV):

På det radikale venstres vegne kan jeg give en generelt positiv melding over for lovforslaget om at ændre kontanthjælpen til retsbe-

stemte ydelser. Det er faktisk umuligt på 5 minutter at gennemgå forslaget, sådan som det foreligger, så jeg vil nøjes med ganske overordnet at komme med nogle kommentarer og tage et par enkelte af de problemer frem, som de tidligere ordførere ikke har nævnt. Jeg vil dog allerførst nævne, at vi ser overgangen til kontante og retsbestemte ydelser som en meget vigtig og væsentlig reform, der først og fremmest giver mere tid til rådgivning og vejledning. Det var jo overhovedet bistanndslovens mening, og det har vi hidtil haft meget svært ved at efterleve.

Den historiske udvikling i socialpolitikken har altid gået i en slags pendulbevægelse mellem transbestemte ydelser og mere retsbestemte ydelser, men med den udvikling, vi har i familiemønsteret, og vanskeligheden ved at definere et husstandsbegreb tror jeg, at vi i mange år fremover vil være nødt til at koncentrere os om retssikkerheden for den enkelte – med de ubehagelige konsekvenser, det så har for den reelt enlige. Det tror jeg vi skal se i øjnene, og det er selvfølgelig et af de problemer, der er ved denne lovgivning.

Jeg synes, det er opløftende at se, at man ikke bare har kørt en række forsøg igennem, og at forsøgene er lykkedes, for så vidt som alle de kommuner, der har været inde i dem, har ønsket at fortsætte, indtil loven trådte i kraft, men at man også har taget visse erfaringer med ved udarbejdelsen af lovforslaget. Så kan man diskutere, om man har rettet sig nok efter kritikken. Det kan vi se nærmere på i udvalget.

Hovedproblemet bliver selvfølgelig spørgsmålet om det hidtidige levestandard. Det har man søgt løst ved bestemmelsen om de revaliderede og bestemmelsen om dimittendsatsen, og jeg vil ligesom andre gerne være med til at se på de praktiske konsekvenser af dette i udvalget.

Men alt dette er jo i virkeligheden kun halve løsninger. Den radikale løsning på problemet må hedde borgerløn for bestemte grupper, og det er i det lys, vi vil arbejde videre med lovens enkeltbestemmelser. Vi er klar over, at man ikke indfører borgerløn for alle fra den ene dag til den anden, men det er lige så oplagt, at det er den vej, vi skal.

Den foreslåede § 40, stk. 2, opretholder bestemmelsen om, at der ikke kan ydes hjælp til personer under uddannelse. Vi ved samtidig, at der forskellige steder i systemet arbej-